

staaende ved den Definition, som gives i Paragraffens Slutning. Jeg skal derfor ikke opholde mig længere derved.

Der er i Folketinget indført en Bestemmelse til § 848, som forekommer mig uheldig. Det er med Hensyn til et kommunalt Tilsyn med Varetægtsarrester og Varetægtsarrestanter. Jeg skal ikke nægte, at jeg er noget betænkelig ved saadan uden videre at bemyndige de paagældende til at gaa ind i Vardtægtsarresterne og eksaminere Varetægtsarrestanterne. Det kan let føre til, at Varetægtsarresten ikke faar meget at betyde.

Der er endnu forskellige mindre Punkter, som jeg har noget at bemærke ved, f. Eks., for at nævne et af dem, det, at det siges i § 2, at Højesteret, naar den finder Medhjælp af særlig teknisk Indsigt nødvendig, kan tilkalde 2 teknisk kyndige som Dommere. Dette kunne vi dog vist ikke lade blive staaende paa den Maade. Saa skulde Højesteret baade kunne gøre hvem, de ville, til teknisk kyndige og f. Eks. i en lille Brandsag kunne gøre et Par Skorstensfejersvende til sagkyndige og tilkalde dem som Dommere. Den Regel kan man dog ikke saadan uden videre stille op, at Højesteret kan tilkalde enhver som helst, som den anser for teknisk sagkyndig, som Dommer. Vi maa dog i alt Fald have Regler for, naar det kan ske. Jeg tror ikke, det er nødvendigt at gaa dertil, thi Højesteret maa kunne hjælpe sig paa samme Maade som andre ved Syn og Skøn af teknisk sagkyndige. Man har tillagt Højesteret et Par sø- og handelskyndige i Sø- og Handelssager. Det skal jeg i og for sig ikke have saa meget imod, men om det er nødvendigt, er et andet Spørgsmaal. I Forbindelse hermed staar Spørgsmaalet om, hvorledes man til syvende og sidst vil ordne Paadømmelsen af Sø- og Handelsretssager her i Kjøbenhavn. Der er fremkommet et Andragende derom fra Medlemmerne af Sø- og Handelsretten med flere, som tage Ordet for, at de maa beholde den nævnte Ret som en særlig Ret. Der er vistnok meget, der taler for det, og det er i hvert Fald et Spørgsmaal, som i Udvalget bør komme under nærmere Overvejelse.

Men, som sagt, de Enkeltheder, jeg kunde have at bemærke noget om, skal jeg ikke opholde mig videre ved. Jeg skal blot til Slut omtale Bestemmelsen i § 1081 om Lovens Ikrafttræden. Det hedder, at Loven „træder i Kraft 2 Aar efter den Dag, da det Nummer af Lovtidenden udgaaar, hvori den kundgøres“. Som ogsaa

den højtærede Justitsminister gjorde opmærksom paa, er det nødvendigt, forinden den træder i Kraft, at der udkommer forskellige Love, saaledes om Ordningen af Rets- og Politikredsene, om Lønninger for Dommerne og om Retsgebyrer med videre. Og der behøves selvfølgelig ogsaa forskellige Bevillinger, da der utvivlsomt maa opføres nogle Bygninger til Brug for Retterne. Jeg vil nu anse det for rigtigt, om man satte ind i Loven, at den først træder i Kraft, efter at disse Love ere udkomne, dog ikke før 2 Aar efter, at Loven er indført i Lov- og Ministerialtidende. Det vil have den Fordel, at man straks, naar Loven er vedtagen og underskrevet, kan sætte den i Lov- og Ministerialtidende, saa at den kan komme til Folks Kundskab, og det forekommer mig at være rigtigere, end om Loven, efter at være underskrevet, skulde ligge maaske i Aaringer, inden den kunde komme ud i Lovtidenden. Jeg henstiller, at man foretager denne Ændring.

Det er jo klart, at den ny Retsordning ikke vil blive billig hverken for Staten eller for private, der skulle gaa Rettens Vej. Jeg vilde dog ikke finde det rigtigt, om man gjorde Lovens Vedtagelse afhængig af, at vi først fik oplyst, hvor meget den vilde koste. Det kan, som ogsaa den højtærede Justitsminister gjorde opmærksom paa, ikke nøjagtig oplyses, før man ved, hvad Loven vil komme til at indbringe gennem Gebyrer, hvorledes Lønningerne ville blive, og saa fremdeles. Men derimod mener jeg nok, at da dette er en Lov, som vil komme til at koste saa meget, og da vi have adskillige andre Love liggende for os, som ville komme til at blive dyre, vilde det være meget ønskeligt, om man af den højtærede Justitsminister, i hvert Fald under Behandlingen af Finansloven, kunde faa en Oversigt over, hvorledes vi ere stillede i den Henseende, og jeg vil derfor forbeholde mig, naar Finansloven her kommer til Behandling, at rejse et Spørgsmaal om, hvordan vi ere stillede med Hensyn til Bekostningerne ved de Reforme, vi have for, hvorimod jeg ikke særlig vil gøre det ved denne Lov, som jeg mener, vi kunne lade passere uden at knytte Spørgsmaalet dertil. Jeg ønsker, at Loven maa blive fremmet, og jeg ønsker, at den højtærede Justitsminister maa faa Held til at føre den igennem i en saadan Skikkelse, at vi kunne være nogenlunde tjente med den. Mere, end nogenlunde tror jeg ikke, vi ville blive tjent med den. Vi ville sikkert i Tidens Løb, efterhaanden